

EXPLICACIONS DE LA FALLA

Exèrcit Espanyol-Jardinet (Gandia)

Gener de 2013

DEL GAT QUE ES GITÀ EN LA GANDIA BORJA I S'ALÇÀ EN LA SHORE

Només acabar la Gandia Borja l'oposició va ser enviada al seu particular creuer pel desert. Sense palmeres ni oasi, la travessia va incloure un Alcalde dèspota, una ciutat en crisi i un reality show que no era sols l'aparador de la pitjor Gandia, sinó una filosofia de fer política i governar. Així sols s'explica que el Gat Arturo fora de nit Berlusconi i de matí Gil. O que l'acidesa del malson transformara la Gandia Borja, educativa, universitària i universal, en el territori d'hormones, turisme cutre i bandera i campanar de la nova era pepera.

Hi ha eleccions, diu un matí el diari.

Entre açò i el fred, vaja calvari,

pensa el gat vell mentre dorm al parany

i els mosquits ballen i canten a l'estany.

Del deute es parla també a l'Ajuntament,

mentre les famílies i les empreses retallen.

Vaja amb l'Alcalde, quin poc coneixement,

diuen els ciutadans que el sofriment detallen.

Hi ha deute a les famílies, a les empreses

als magatzems que s'omplin cada any,

i els pronòstics diuen que dures seran les escomeses.

Hi ha un any com un hivern,

fred i boirós, com el paisatge de tenebra

i enmig una Gandia que poc o res celebra.

L'Alcalde gasta, i gasta, i diu que no té diners

mentre l'oposició diu: diners, per al que vol;

no sabem que hi havia crisi, diuen els mentiders,
mentre la ciutat clama: volem veure per fi el sol.

Era Borja

*En el preludi de la ciutat Shore, Gandia celebrava que era universitària,
mil·lenària, borgiana i beata. Contractaren Creuers, desfilades i cavalcades, en
el preludi d'una crisi que no mostrava la pota.*

Gandia era Borja i urbana

i l'electorat pensava:

ara que venen eleccions,

he de vendre'm a la millor fulana.

Els collons, per a les ocasions,

cantava el poble amb la crisi

que mostrava les urpes d'ambicions.

Érem molt Borja: Gandia Boja;

un any de celebracions

cavalcades, desfilades i política de barana

amb molts collons, moltes ocasions.

Quin sambori de malbaratament,

pensava el PP sense massa coneixement.

Fer com fan no es pecat, pensaven,

i ja farem, ja farem,

amb cartells d'Orengo i "despilfarro" cridaven.

I tant que ja farem:

la Gandia Borja va estrenar dades d'atur,

i collons, collons per a ocasions.

Ocasions vestides de negres perspectives,

de negra ombra i negra pena

mentre Torró deia que Orengo balafiava,

i un creuer el Mediterrani cercava.

Què haurà costat tot,

es preguntaven els ortodoxos del pepé.

Quina burla a Gandia, repetia el PSOE,

Torró vol convertir la festa Borja en paripé.

I passà el 2010 sense notar la crisi

en la seua immensitat

i vingué 2011, convertit en calamitat.

Però nosaltres Borja amb orgull,

i sols el pepé en contra, tot i aldarull.

Gastarem els collons per a les ocasions

o els diners per als collons,

ja no sé.

Però deixarem Gandia bonica i néta

agraint-vos que pague la butxaca, de bestreta.

No us unflarem a impostos,

que ja us puguen l'IVA,

les empreses tanquen i l'atur augmenta,
quina estafa massiva!

I així va acabar un any de sobre costos,
per a alguns d'excessos
per a altres, de congressos.
S'havia de preparar la maquinària electoral
al temps que Gandia entrava en coma cerebral.

En això que vingué Carles Santos,
i ens omplí de verdures per escalfar motors,
i els gandians, bocabadats, en la crítica els millors.

Redéu, quin sambori han muntat
amb el sant ben desplegat.
Serà l'Ecce Homo?, deia algú,
No! És un romà del Creuer, responia un altre remullat.
Després vingué la família romana,
a vestir-se i passejar sense massa gana.

“Borja fins i tot en la sopa!”,
repetia el públic acostumat.
Vos duré en any preelectoral
dues cavalcades i dos concerts,
i el pepé li contestava:
ens quedarem com els de Daimús: erts,
més erts que un fus.

La caixa estava erma
i en l'Ajuntament ningú espitjava,
però entre Ecce homos i famílies
havia començat la carrera i el curs.
Feia olor a urna.

Eleccions, botons

Després de la legislatura Borja, el Gat Arturo volia fer sonar la flauta i endur-se'n de carrer els ratolins. Prometé feina 'ahora', menys impostos i menys fastos, i resultà que el nou Alcalde instaurà un model de ciutat Shore que no anava ni en la lletra menuda.

I efectivament, arribà maig
febrer, març i abril com un raig.
Ja estava la convocatòria preparada
i la ciutadania mirava als cartells l'algarada.

Orengo o Torró?, preguntaven al bar;
deixa't d'històries, em quede a la llar,
responien els vells savis.
No tinc la resposta als llavis,
deia ma mare amb la papereta a la mà.

Mentre, la crisi passava com un huracà
i als comerços i negocis enverinava
com un amarg alacrà.

La gent jugant a viure despistava
però hi havia patiment al carrer
i històries de pena i fam, com un reguer.

Has vist, ve la guerra!
deia l'avi al bar.
No he conegut mai açò,

responia l'altre sense tractar d'alarmar.

Jo solucionaré l'atur,
deia amb la vareta el rei Artur!
Solucions no tinc, carai,
però sabeu que vull Gandia com mai,
repetia Orengo a les carxofes.

Com el gat i el ratolí
vivien adulant el vell rossí:
uns prometent formatge
els altres, córrer i dur el lideratge.

Tots tenien solucions,
però a la gent el neguit i el patiment
ningú els el llevava de la ment.
Amb el 'Ahora empleo',
van anar conquerint el cor de la gent
i Orengo, grosset i amagadet
no va saber guanyar ni ajudat pel cosí.

El gat havia guanyat la partida
a milers de ratolins acovardits.

Quants contes repetits,
repetia l'altra iaia del bar
que recordava les històries de pena

i les contalles que es cantaven vora la llar.

Tot era Borja!

Mentre s'acostaven les eleccions i la ciutat decidia, una història de Gandia universal, de cultueta i manifest, s'estenia. Era el conte que l'Alcalde Orengo volia contar, per fer creure que Gandia era única i que les puces que ens picaven no eren les de tots els gossos. De sobte un Alcalde nou va prometre tot això tancar, i del que havia promés prompte se'n va oblidar.

L'any d'eleccions

era el dels projectes de faraons:

una família passejava

i tota Gandia mirava.

Eren els Borja, que havien estat recuperats

com a família insigne i universal

deixant molts encara bocabadats.

Qui seran aquestos, són de la capital?

preguntava la gent menys il·lustrada.

Són els Borja, família universal

i orgull del comtat de la contornada.

Es passejaren pel Palau restaurat

i ensenyaren les glòries de la ciutat.

Què haurà costat, repetia Torró?

Siga el que siga, ja està pagat,

li responien des del govern.

El cas és que entre calendaris i creuers,

fires i jocs florals i programació d'hivern

anà passant això, que li van dir Centenari
tot i que la ciutat semblava en altres quefers.

Borja era sant i duc,
dos papes havien donat llum
i la Duquesa Enríquez governà mentre durà el calvari.

Havíem de recordar-los, repetien,
però Gandia mirava sols les factures que s'emetien.
Vindran romans en un vaixell,
gandians tocant pasdobles italians
i milers de misses donaran els capellans!

Quina joia de ciutat tenim
malgrat que l'oposició traga els rebuts.
Quants gandians s'han quedat decebuts,
quan ni han vingut romans
ni hem celebrat missa en llatí?

Això era quan tot era Borja:
una ciutat il·lustre de festa
i la gent mirant la pela aquesta.

L'oposició, nova i negociant
semblava en el mateix vaixell, virant.
Primer el Centenari els agrava
però quan va fer olor a urna

va eixir Torró dient que tot ho detestava.

Volem feina i solucions a l'atur

va dir sense concessions a l'apur.

Em presentaré a Alcalde, nét i polit

-sóc empresari i bon comerciant-

tot i que les arques de les empreses he fundit.

Li deien des del pesoe: no serà que vosté és sols negociant?

El negociant guanyà

i a poc a poc, o apresada apresada,

l'etapa dels Borja tancà:

eixa és la meua escomesa

que Gandia se sume a l'"Ahora empleo",

i d'amics i col·locats en genere nova remesa.

Gandia Gore. O Shore.

I què va fer el nou Alcalde? Convertir l'Ajuntament en immobiliària, l'oposició tancar-la amb forrellat, l'Ajuntament cimentar-lo amb ferro armat, i la ciutat convertir-la en més pobra i menys lliure. Tant, que programa propi tenia, a l'estil de Chávez, i l'espectacle de bacanal fomentava, com Berlusconi. Mescla estranya la d'esta ciutat de poetes universals. Ni un duro va dir que tenia, però tot en l'herència ho invertia. Especialment excuses i impagaments.

Resultà que la nova escomesa
va ser ràpidament empresa
per l'Alcalde negociant
amb una oposició, sense recursos, trontollant.

Torró va estar envestit Alcalde de tots
i va dir que governaria per a grocs, rojos i blaus.

La temperatura política va pujar en graus
i de sobte arribà una nova etapa
vestida de Govern Shore i Ajuntament de façana:
Maremàgnums, espectacles i saraos amb gana.

En esta explicació ens comportarem com un gat,
que ho observa tot, encara que d'amagat,
i veu la Gandia pagana
gaudir amb espectacles de romans,
folclòriques de les d'abans
i saraos que paguem tots,
tinguem o no tinguem cacaus
d'eixos que l'Ajuntament quebrat

diu que a la caixa no ha trobat.

Barber el d'Hisenda diu que és l'herència

i el PSOE clama, amb estos, paciència!

El cas és que no tenen un duro

i milers d'events amb diners de tots han preparat.

Quina estranya casualitat!,

diu el gat a la teulada torbat.

Hem vist de tot: una ciutat amb història

i ciutadans o electors amb memòria.

Així que al llibre dels anals

que el gat vell escriu amb títols cabdals

inclou esta Gandia Gore

que de Borja va passar a Shore.

Així, sense avisar

com fan els bons polítics per espantar.

Del BIM (Bombo i Mandanga).

Tot el model de gilisme berlusconià necessitava un aparador propi: no content amb dues teles, una de les quals li dóna espai mensual, edita un fulletó municipal i una revista semblant a l'Hola que glossa els modelets dels regidors i les lloances d'este ajuntament Shore.

El quinquenni Shore,
amb la crisi, l'atur i les dificultats
prompte va esdevenir en Gore:
hi havia problemes i maldecaps
un govern llunyà, i mil realitats.

I resultà que governaren amb 'Ahora empleo',
una promesa esdevinguda en farsa
aplaudida i corejada per la comparsa.

Sols trobaren feina amb carnet
els qui realitzaven campanya amb gustet:
amics amb carnet, xicalla diversa.
I la resta, sense feina i sense futur
en lloc de llum, suportant fum.

Al remat, la il·lusió dispersa.
La nova Gandia Gore, amb Govern Shore
no va defraudar.

Volem sanitat i educació en condicions,
demanava la ciutat sense callar;

bous i folklòriques tindreu a muntons,
responien des del PPSHore sense dubtar.

Arturo, que era sabut com un gat,
donava pa i circ
en forma d'espectacles i saraos romans
mentre el poble no tenia ni per a cigrons.

Mireu quina Gandia vos he deixat, pixavins!,
clamava l'alcalde als pobletans.

El formatge i els diners se'ls han menjat els ratolins,
responien els electors, que dubtaven si tornar-lo a votar.

Marta, abans fallera, havia tancat les Escoles
i Soler, darrere de l'Alcalde, corria més que les cometes:
si Carla ha marxat presta
jo puc eixir Alcalde d'aquesta!
Guillermo prou tenia comptant duros,
perquè no tenien pa ni formatge
però sí un bon grapat d'espectacles en forma de xurros
que provocaven despesa, però cap companatge.

Des del PSOE deien: necessitem inversions!,
i el PP pujava impostos sols per a ocasions.
Les folklòriques i les festes són cares
i necessitem diners per a la nova conquesta.

Per a què els voleu?, deia l'oposició;
esta Gandia Shore necessita finançament
tot i que tinga un govern amb poc coneixement.

No volem oposició en esta nova transició
així que es quedeu sense sou ni diners
que d'esta mediocràcia he de gaudir, com dels plaers.

Guillermo, ves arreplegant impostos,
que este tren de vida té molts costos,
deia el gat Arturo des del castell.

La resta del Govern, des del clatell,
observava pasmat:
Bernardos, Andresos, Pilarins,
Lluïses, Pepitos i Vicentins.

Un govern de comparsa
per al nou aparador de la ciutat de farsa!
L'Executiu Shore amb el BIM d'aparador
bombo i mandanga (BiM) a tot color!
i pagueu, pagueu
que el meu piset ja voreu!
Pobres ratolins sense pietat,
més néts que un clau,
deia mentre reia el gat amb el seu formatge
veient a la ciutat cridant d'espant.

Paguem aparador, gomina i coentor
que ací ens en sobren, de duros,
tot i que estiguem coents i plens d'amargor.

Al BIM Shore no ix l'oposició
ni la dissidència, tot i que tinga lluentor.

Però lluïm espant i modelet
d'este curs polític, ben plenet.

Despista, que no hi ha candidat socialista

I mentre el vaixell de la ciutat anava a tota marxa i amb poca vela, com les processons llargues que no se n'adonen que tenen ciris curts, l'oposició, captiva i desarmada, buscava nous lideratges. En el PSOE primaries tenien, i en el Bloc ni les volen ni les volien. Ha tornat Lorena de l'exili. Que si no tenen líder, que si en tenen tres... El futur és com les factures: està ple de números.

El gat vell, que sabia més per savi
en parlar de candidats d'alternativa
es va mossegar el llavi.

Carai, quins titulars amb inventiva,
pensava mentre rumiava
com fer fora el gat Arturo.

Els ratolins mitjans no en tenim
però sí una ment molt imaginativa!
així que, què cal fer?
D'Alcaldessa, d'una banda, potser Loreneta,
que del Bloc serà candidata.

I del PSOE, voleu candidat? En teniu?
Un agraïment de bestreta,
pensa la direcció en veure tal sambori.
Així que calia buscar entre els ratolins
un substitut per al gat Artur,
pillo, llest i amb molts diners sota els adoquins.

I a qui triaran de cartell?
A Liduvina, la ratolina de les Escoletes,

o a Durà, que dura i dura des de l'anunci
que del PSPV ell presidiria el mantell.
El partit de tapats no en té, i res amaga
però les quinieles han acabat la vaga.
I mentre Loreneta vol ser l'Oltra pixavina
el PSPV digereix titulars amb sordina.

Cal triar, d'entre tots els ratolins, un cap
per fer del govern d'esquerres nou anunci
que faça possible a la ciutat l'esperança
i torne la pluralitat, ara ja una mancança.

Perquè, què tenim?
Doncs una Comunitat en quebra
i de la corrupció i el balafiament, una lloança
en forma de malson peper de gats salvatges.

De corruptes, malfaeners i malbaratadors,
bon pelatge,
i un paisatge d'hiverns de somnis
desfets en tardors
sense cap tiratge.

A les farmàcies les receptes no paguem,
i hi ha tantes cues com als bancs,
amb el nostre poder patiments manem
quin sacrifici més ple d'entrebancs!

La Generalitat en quebra,
l'Ajuntament amb el seu deute al llistat,
les administracions xuplant impostos al dictat
i el país sencer com a orquestra del Titanic.

Qui s'atrevirà a desafinar?
pensen els ratolins cantarins en dança
mentre el gat els mira, sense acabar-se'n de refiar.

La Fira del Tornado i Alfons el Vell

Un dia que poden fer les coses bé sense que les maquillen les teles privades, els butlletins, els 'Hola' o els Adéu, i tenim una fira dedicada al duc d'Aragó i amb un cabrejat Patró! Dels miracles de Sant Francesc parlaven, quan deien que ens n'havíem lliurat d'una pitjor. No serà que el Sant estava enfadat, i d'ahí aquella tronada més vella que la picor?

Vindrà la Fira i la tindrem per aigua passada,

a això Gandia està habituada.

I va resultat que l'aigua, per atzar,

va esdevenir, en forma de turbonado, gran tronada.

Miracle de Sant Francesc patró,

va dir l'alcalde, , amb cara de brivó.

Quant valen els miracles del sant?

En una Gandia pel vent desfeta

i, malgrat tot, de ferides néta?

De sobte Vicentín, el de Cultura

de la Fira tingué una idea d'altura.

Per què no li la dediquem a Alfons?

Quin Alfons?, preguntaven amb cura:

Alfons, Duc d'Aragó,

primer duc reial de la ciutat

que dels Borja va estar indultat.

El Turbonado va deixar la Fira apagada

i la programació, quasi tota desfasada.

Els dies foren intranquils
com el vent d'octubre
i els firers recolliren, ben humils.
quan va arribar l'hora de fer balanç
L'alcalde va dir que no la podia examinar
perquè pels miracles es va malbaratar.

Quin Alcalde més cagó,
aquest, el de la Fira del duc d'Aragó.

Xiringuitos, concerts i bous

Va resultar que el model de ciutat Shore era com el bon espetec: car, llarg i dur. Pagàvem més pels nostres impostos, però teníem a Isabel Pantoja, Tom Jones i gladiadors amb disfressa, i també... i també... Vull dir, que deixàrem de tindre Escoletes, Bici i altres desfetes. Atila era gandià. O de l'Alcúdia.

La Gandia que coneixem
anava quedant diluïda
com el sucre al fons d'una tassa
gràcies a este govern del PP,
fort i amb cuirassa.

De sobte ja no teníem Bici, pagàvem més fem
i els impostos i la fam
se'ns pegaven com una llepassa.

No volíeu drete? Ahí va, una tassa.
No són experts en gestió
i als gandians ens tenen en mala digestió:
ens fa mal la butxaca
i també l'esperit,
perquè esta nova ciutat, de sobte,
l'ha fet algú malferit.

Paguem impostos
perquè les festes tenen alts costos:
per això tenim velles glòries
d'alt pressupost i catxé,

corregudes, maremàgnums

i altres fastos.

Pla d'ocupació o ajudes a gent sense feina,

no, gràcies,

suposa massa matraca.

Gats i ratolins: tots rebolicats

Comptat i debatut, les històries de gats i ratolins s'han escrit al Jardinet per parlar de persecucions i batalles. De rialles i contalles. De la política, tal volta també de la vida. Tot és una persecució contra el temps o contra la infàmia que és la desmemòria. Escrit i relatat, ja és esta història.

De gats rabuts,

De ratolins sabuts,

Va esta Gandia incerta

De glòria pel desgovern ben coberta.

I mentre uns busquen candidat

I uns altres, solució per al guisat

Nosaltres hem de vendre falla:

Per a menuts, majors i xicalla.

Falla, quan més cal;

quan sembla que la crisi maleïda

deixa tota Gandia de neguit ben farcida.

I hem armat bon rebombori

per donar llum, i no fum,

a este complicat sambori.

Gats rabuts,

ratolins sabuts,

per a fallers, polítics i menuts.

s'imagineu la història del gat i el ratolí,

de la trampa i del formatge?
d'això va esta història i el seu companatge
enmig d'una ciutat aturada
i d'una política encara d'espant no curada.

Qui ha dit que Gandia és avorrida?
És cert que sembla una altra,
diferent, gris i parada
però no sabeu que tenim a mida
este conte de política, jocs i maridatge
entre gats, ratolins,
sabuts, empresaris i pixavins.
No volíeu caldo, dues tasses
i per al pròxim març ja tenim passes.

Que les falles són com la legislatura
i l'amargor més de quatre anys dura,
i torna per reviure en el plebiscit de les flames
l'examen del que haurà de renàixer
I el que a la condemna del foc
quedarà anul·lat i sense cames,
de la ciutat fora de joc.

I si vos ha semblat la història graciosa
quedeu-se,
que a este Jardinet vos fem lloc.

EL XIQUET QUE SOMIAVA QUE DORMIA

Esta és la història d'Enric, un xiquet que somiava despert amb les coses que l'havien sorprés d'un món encisador, i tan d'encant com els somnis que no et passen mai. Que mai t'ocorren si no són ben despert. Per què no podria gaudir ell de l'encís dels passacarrers? Del soroll de la música compassat de l'aroma, en el vaivé del vent, dels coets encesos en l'aire? Dels colors de les flors i del seu aroma en el flaïre d'una ciutat de festa? I millor. En quin llibre es descriuen, si és que poden ser relatades en la seua essència i puritat, les sensacions d'un xiquet que somiava despert quatre dies de març? A aquell xiquet li deien Enric, i del que passava als seus llibres, pel seu cap, va el relat d'una història que acabà un dia, que en un llibre venien les instruccions per ser faller del Jardinet. Prop de sa casa, hi havia cendres que renaixien d'entre les flames per formar l'esperit d'una nova etapa, un dinou, o d'una altra història que somiar sense haver de tancar els ulls. Els llibres, com les falles, relaten amb colors vius les palpentes dels desitjos.

Anem a parlar també de la crisi?

Vaja amb el món, quin desfici,

es preguntava el xiquet de les malifetes

amb totes les seues trampes fetes.

Em dic Enric, del Jardinet

i mil bromes i gràcies ja he fet.

Em tenen dins d'una falleta

de catró, pedra i amb historieta

per divertir la xicalla

amb contes d'ara, d'or i palla.

I com en la vida il·lusions he tingut

vull reviure-les, amb el menut sabut.

Que per a majors i xiquets valen

les històries que de somnis parlen,
com esta que vos conte
enmig de la placeta de Corea
mentre de malsons en faig recompte.

Resulta que visc a la ciutat ducal,
i ma mare diu que darrerament
entre crisi i tant d'esdeveniment
els xiquets hem passat a un segon episodi
a un segon plànol, vaja, quin odi.

I si ens furten els diners
ens han robat els somnis?,
pregunte sense massa quefers.

No, em diu ma mare mentre clama
que és possible una altra Gandia
feta de somnis, i històries d'alegria.

D'això, de somnis,
parlen els meus llençols d'hivern
quan tot sembla de somriures erm.

Perquè els xiquets del Jardinet
necessitem reptes, futur
i el camí d'obstacles desfet.
Com tinc ganes de març i de primavera
m'abellix renàixer amb nous somnis
de cartró-pedra i madera

i de contar-vos-els, per quedar-me satisfet.

Vaig, doncs.

Els contes dels xiquets menuts

Els somnis s'escriuen en contes
que les iaies reciten als néts
i que de desitjos estan omplerts.
Em van dir Enric per un xiquet de llibre
de pallassos deficients
i gossets ben preciosos;
de circs i malabarismes
paisatges exòtics i aforismes.

Tot era ple d'infantil fantasia
com qui el somni de l'encís ansia:
els xiquets veuen reis,
Pare Noël, regals i carbó
però omplin la carta amb al·levosia.

He sigut bo, porteu-se bé, diu a l'escrit
o la llengua vos llavaré amb sabó.
Quan ets xiquet tot és innocència
que si d'incomprensió va acompanyada
és impaciència
ací i a tota la contornada.

En esta història de fantasia,
de somnis de contes al capçal
i circs d'animals i poesia
té lloc la falleta infantil de Corea

que dels xiquets del Jardinet és cabdal.

El conte que escriu un falleret del Jardinet

D'entre totes les coses que volia
el nostre xic Enriquet
hi havia una llumeta que a poc a poc s'encenia
i que en la seua imaginació li deia
que potser falleret algun dia seria.

Va revisar els àlbums de somnis
i es va vore dret i fet, un homenet
del braç d'una fallereta del Jardinet.

Passacarrers, llum i revetles
formaven part d'aquells somnis d'estels
per a les nits on et desvetles.

I el conte dels xiquets de la falla
es recitava com una contalla
que, en forma de cançó
es repetia en el cabet d'Enriquet
per si de cas en la realitat trobava un racó:
que podria, potser, ser president
lluir el seu espolí
i riure-se'n de la competència, ben fi.

Deien els somnis desfets
que els fallers eren d'altra pasta,
però que de colors, música i trons vivien

sense mai els seus anhels treure a subhasta.

Que eren tenaços i sorprenien
amb belles creacions plàstiques
i monuments de cartró que corprenien.

No seré jo un d'ells?, es preguntava.
I uns donyets al seu capçal
li recordaven que somiar era primordial.
I que si en veu baixa repeties els desitjos
algú els feia realitat en recitar
la cançoneta de què el món adult parlava:
la imaginació, que volien recuperar.

Enriquet imaginació i somnis tenia
i cada dia els vessava
en una litúrgia d'estrelles i contes,
de poemes i peticions que encomanava.

Qui sap si l'escoltaria un rei mag
o un savi de l'Orient de viatge a Corea.
I com ho podré fer, preguntava.

Potser miraré al llibre, repetia
per si alguna cosa de la falla hi contenia.
Els donyets i les fades l'apuntaven
perquè del Jardinet alguna cosa se'n desprenia.

I al pròleg dels somnis,
que era dels llibres la fi
estava la recepta
amb les instruccions de batalla
d'un faller i la seua xicalla.

Com fer-se faller del Jardinet
deien els somnis que no s'havien desfet
en despertar de llegir
d'eixe somni que semblava un sospir.